

Beste allen,

Het is altijd weer een mooi gezicht: de herder die langsloopt met zijn kudde schapen en geiten. In de herfst liggen we op zijn route. Meestal laat hij de beesten grazen op de rivieroever en houdt hij urenlang leunend op zijn stok de wacht. Edo, onze Beauceron, zou hem dolgraag willen helpen. Per slot van rekening is zijn ras oorspronkelijk gefokt voor het hoeden en beschermen van vee. Maar Edo is niet getraind voor dit werk en ziet het als een spel. De herder is van goede wil en fluit hem af en toe aanmoedigend toe. Maar diens vrouw deinst geschrokken terug. En dan vallen alle goede intenties in duigen.

Haar reactie is typerend voor die van de meeste Portugezen en staat diametraal op die van bijvoorbeeld gasten uit Nederland, Engeland en België. Zij reageren vaak heel onbevangen op onze – meestal aangelijnde – grote hond en willen van alles over hem weten. Portugezen daarentegen gooien van schrik hun armen omhoog en zetten het gillend op een lopen. Het is hen een raadsel waarom we hem niet dag en nacht aan de ketting leggen, zoals hier met veel honden gebeurt. Dat hij een eigen hok, inclusief slaap- en woongedeelte heeft, gaat hun verstand te boven. ‘Appartement 6’ noemen we zijn verblijf gekscherend en daar zien ze dan wel weer de humor van in. Maar diep in hun hart vinden ze ons natuurlijk getikt.

En dan ons eigen optrekje. Wat hadden we dat gemist in de maanden van de verbouwing. “Wat een leuk huisje”, zegt menigeen, niet wetend dat we in feite in een soort dijkhuis wonen, met vanaf straathoogte een trap naar beneden waarna je in een hele hoge ruimte komt, de vroegere olijperserij: ‘lagar’. Vanaf medio jaren '80 tot 2002 was het een restaurant en onze voorgangers maakten er een woonhuis van. Wij trekken deze lijn door, maar zetten de boel sterk naar onze hand. De voormalige toiletgroep die veranderd was in een rare badkamer, is nu onze keuken. De enorme keuken, eens volgestouwd met kastjes, is nu een toegankelijke woonkeuken met grote houten schuiframen. De provisiekast transformeerde tot moderne w.c. en het rommelhok werd provisiekast. Al met al is de logistiek verbeterd en ziet het interieur er een stuk eigentijdser uit. Na twee jaar kunnen we definitief inrichten, lampen ophangen en de kunstwerken uitpakken die al die tijd nog in verhuisdozen zitten. Ook het terras onderging een metamorfose. De bemodderde boekenstapel en de keukenmachines met waterschade zijn afgevoerd en nu is het onder de schaduwrijke druiven- en kiwiranken goed toeven. Bovendien is het er heerlijk privé omdat niemand ons kan zien of horen.

Maar we blijven natuurlijk wel standby voor onze gasten. We maken ze wegwijs, barbecuen samen in de buitenkeuken en vertellen onvermoeibaar ons verhaal-van-hoe-het-zo-gekomen-is. Bij de talrijke managers, interim-managers, directeuren, docenten, bank- en museummedewerkers en ict-ers werkt onze onderneming behoorlijk op de fantasie. Wij, op onze beurt, vernemen weer van alles over het leven in Nederland. Het bevestigt ons gevoel dat we in 2005 goed hebben gehandeld. We hadden een lichte stijging in bezoekersaantal, zo'n 150 vanaf april, zowel gezinnen, stellen als groepen. De verdeling over nationaliteiten was ongeveer hetzelfde als in ons eerste seizoen, al hadden we dit jaar iets meer Nederlanders dan Portugezen. Verder waren er Belgen, Engelsen, Spanjaarden, Amerikanen én Nieuw-Zeelanders. Zij reisden door Europa en vonden ons via de in Angelsaksische landen goed verspreide Alistair Sawdays' gids Special places to stay. Men bleef gemiddeld vijf nachten. De ruime inrichting en complete inventaris is een aangename verrassing voor veel mensen. Maar we blijven verbeteren en dankzij het verzekeringsgeld konden we investeren in nieuwe koelkasten, zachte matrasjes bovenop de bestaande 2-persoonsmatrassen, goede kussens en luxueuze 2-persoons slaapbanken. We bieden steeds meer comfort, zoals een welkomstpakket als mensen laat arriveren, badlakens zodat je die niet zelf hoeft mee te slepen of een extra schoonmaakbeurt van het appartement voor de echte propere vakantievierder.

Hans z'n gebroken schouder is gelukkig weer zover hersteld dat hij de meeste klussen zelf aankan. Daarbij krijgen we een dag per week hulp van iemand uit ons dorp, die snoeit, hekkelt, zaagt, maait, hakt en geulen graaft voor de afvoer van regenwater. De wandelclub uit Oliveira do Hospital stuurt onweerstaanbare mailtjes en de dorpsfeesten ter ere van de kastanjeoogst barsten los. De dagen vliegen om, ook als er geen gasten zijn. Soms, heel soms, laten we de boel de boel en denken dan als echte Portugezen: “Morgen is er weer een dag”. Het begint dus langzaam te wennen, dit leven.